

DANIEL POLANSKY

STAVITELÉ

Staré rány ani čas nezahojí...

FRAGMENT

P
E
N
D
R
A
G
O
N

Stavitelé

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Daniel Polansky

Stavitelé – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

DANIEL POLANSKY

STAVITELÉ

DANIEL POLANSKY

STAVITELÉ

FRAGMENT

Copyright © 2015 by Daniel Polansky
Cover art copyright © 2015 by Richard Anderson
Translation © Václav Soukup 2019

ISBN tištěné verze 978-80-253-4125-4
ISBN e-knihy 978-80-253-4189-6 (1. zveřejnění, 2019)

*Mým strýcům Theodorovi, Frankovi a Johnovi
za dlouhé roky lásky a podpory.*

ČÁST PRVNÍ

KAPITOLA PRVNÍ

Přijde myš do baru...

Reconquista leštil pult svojí jedinou zdravou rukou, když se rozlétly dvoukřídle dveře. Okem zamžoural do světla a pahýl ocasu se mu zkroutil kolem umělé nohy. „Máme zavřeno.“

Od zápraží se hrozivě rýsoval stín, dopadal na volná zohýbaná podlahová prkna a svým mohutným temným objemem polykal otlučené stoly a rozbité židle.

„Slyšíte? Řekl jsem, že máme zavřeno,“ opakoval Reconquista, tentokrát se zachvěním, které nešlo zaměnit za nic jiného.

Postava si sundala klobouk a sfoukla z plsti pořádnou vrstvu špíny. Pak si ho nasadila zpátky na hlavu a vkročila dovnitř.

Reconquista změnil výraz – strach z neznáma nahradil strach z něčeho, co znal velmi dobře. „Kapitáne... já... nepoznal jsem tě.“

Stín se smrskl na zlomek své velikosti. Zdálo se absurdní, že nově příchozí vzbudil takovou hrůzu. Na myšáka byl Kapitán veliký, jenže být veliký na myšáka je víceméně protimluv. Spodní okraj nepromokavého pláště mu spadl až ke tkaničkám bot a rysy jeho protáhlého obličeje pohlcovala široká krempa klobouku. Vskutku absurdní. Takřka směšné.

Takřka – avšak ne zcela. Možná to bylo tou ošklivou jizvou, jež se mu táhla přes čelo k tomu, co zbylo z pravého oka. Možná to bylo ponurým výrazem jeho rtů, který zůstával chladný a nehybný, zatímco Kapitán vcházel hlouběji do hostince. Kapitán byl myšák, o tom žádná; od stříbřitě bílé srsti po světle růžový nos, od vějířovitých ohnutých uší vzadu na hlavě po mrňavé packy těsně podél těla. Ale hlodavec či dravec, myšák nebo vlk, Kapitán nebyl k smíchu.

Zastavil se před Reconquistou. Barman měl na okamžik dojem, že ten led, který drží Kapitánovy rysy, každou chvíli roztaje nebo se aspoň trochu uvolní. Byl to mylný dojem. Kapitán vyjádřil nejnepatrnější náznak pozdravu a odešel dozadu ke stolu, kde zlehka dosedl na jednu z židlí.

Reconquista byl potkan. Kdysi. Levá polovina jeho těla stále byla solidním, i když stárnoucím exemplářem *Rattus norvegicus*. Jeho pravou polovinu však tvořila těžko ovladatelná směsice kůže, dřeva a litiny, která sloužila jako provizorní náhrada ztracené části. Fungovala celkem mizerně, ale zavalený alternativami zrovna Reconquista nebyl.

„Jsem první?“ zeptal se Kapitán vysokým sopránem, i když takhle by mu to do očí nikdo neřekl.

„Si, si,“ odpověděl Reconquista a vykulhal zpoza baru. Na

háku připevněném k pahýlu pravé paže měl zavěšený demizon, označený třemi zlověstnými *x*. S bouchnutím ho postavil před Kapitána. „Jsi první.“

Kapitán vytáhl korek a nalil si pálenku do krku.

„Přijdou ostatní?“ zeptal se Reconquista.

Kapitán položil nádobu s tekutým ohněm zpátky na stůl a otřel si čenich. „Přijdou.“

Reconquista přikývl a zamířil zpátky k baru, aby se připravil. Kapitán se nikdy nemýlil. Přijdou.

KAPITOLA DRUHÁ

Hranostaj a Francouz

Bonsoir byl hranostaj, to je nutné říct na úvod. Existuje mnoho zvířat, která se vzhledem i založením podobají hranostajům natolik, že to amatérského přírodovědce může zmást – například lasice nebo fretky. Ale Bonsoir byl hranostaj, a pokud šlo o něj, hranostaj se od svých příbuzných lišil jako slunce od měsíce. Splést si ho s lasicí, nebo nedej bože s tchořem – no, řekněme jen, že ti, kdo tento mylný dojem vyslovili, už to obvykle nikdy neudělali znovu. Obecně řečeno, tvorové, kteří tento mylný dojem vyslovili, znovu už neudělali nikdy nic.

Hranostaj je kruté zvíře, možná nejkrutější v Zahradách. Jsou ke krutosti vedeni, takže musí být krutí – neboť příroda, která je krutější, jim za kořist určila děti a nenarozené, milované a slabé. A z tohoto důvodu jim příroda nadělila tiché a rychlé pracky, velké oči, kterými vidí jasně i za bezměsíčné

noci, a naprosto nelítostnou duši bez svědomí a zábran. To je však chyba přírody, ne hranostaje; ten je tím, pro co byl stvořen, stejně jako my všichni.

Takže Bonsoir byl hranostaj, ale to není všechno. Hranostajem snad nebyl ani v prvé řadě. Bonsoir byl také Francouz.

Udržet si status Francouze není vůbec jednoduché, což by vám potvrdil kterýkoli Francouz. Je to stejnou měrou výsada i zodpovědnost. Zachovat si náležitou úroveň dokonalosti, onoho *superlativu* elegance, bylo i v mateřské zemi celkem složité, avšak nezměrně složitější to bylo v koloniích. Být současně Francouzem a hranostajem vedlo víceméně k neustálé krizi osobnosti – tu Bonsoir často řešil klasickým francouzským způsobem, totiž monologem.

Když za ním Kapitán před nějakými šesti týdny zašel, Bonsoir zrovna hovořil k nedobrovolným posluchačům na své oblíbené téma. Jednu pracku měl přehozenou přes buclatou veversku, která mu seděla na koleni, a druhou nepřítomně ohmatával karty, co před ním ležely na stole lícem dolů. „Občas mě někteří ve své nevědomosti nazvali hermelínem.“ Zavrtěl hlavou a jeho špičatý čenich se zakomíhal tam a zpátky. „Připadám ti snad jako nějaký albín?“

Pokerový stůl měl pět míst, ale dvě z nich byla volná – velikost hromady Bonsoirových žetonů objasňovala, co jejich počet snížilo. Zbylé hráče, dvě nepřístupné a drsně vypadající krysy, Bonsoirova přednáška zjevně neuchvátila. Nervózně se vrtěly na židlích, vrhaly po sobě našťvané pohledy a v jednom kuse si kontrolovaly karty, jako kdyby doufaly, že zjistí něco nového. Mohly být bratry, sestrami, přáteli nebo zarputilými

nepřáteli. Krysy většinou vypadají stejně, tudíž se to dá těžko poznat.

„Takže hranostaj,“ pokračoval Bonsoir šeptem své milence do ucha, „hranostaj je černý, černý odshora až dolů, černý až po koneček jeho“ – dloubl veverku do zadku a ta se zahihňala – „posledního dráčku.“

Swollen Waters byl pochybný bar, škaredý i na škaredou část škaredého města, ale navzdory tomu, nebo snad díky tomu, docela nabitý. Když Kapitán vstoupil dovnitř, drsnými pohledy si ho změřila banda zločinců, škarohlídů a chuligánů, kterých tam bylo požehnaně; hledali známky snadné kořisti. Jelikož žádné nenašli, sklonili se zpátky ke svým sklenkám.

Prudká letní bouře Kapitánovi zmáčela srst, a když se teď u baru usazoval na stoličku, musel na ni nemotorně naskočit. Vypadal, že je v horším rozpoložení než obvykle, a to obvykle nebyl v *dobřém* rozpoložení.

„Chceš něco?“ zeptal se obsluhující rejsek nevlídně.

„Whisky.“

Flekatou sklenici naplnil ošizený panák. „Moc myší nám sem nechodí.“

„Na smrad chcanek si nepotrpíme,“ odpověděl Kapitán úsečně.

Na pokerovém stole zatím byla odhalena poslední karta a Bonsoirova společnice si přesedla na volnou židli vedle něj. Jedna z krys před chvílí vypadla ze hry, takže štos hranostajových žetonů nyní přesahoval kapacitu jeho peněženky. Druhá krysa se však dosud držela a Bonsoirovo navýšení dorovnala

zbytkem svých tenčících se financí. Pak triumfálně hodila karty na stůl a natáhla se pro bank.

„To je moc pěkná ruka,“ prohlásil Bonsoir, a když to dořekl, jeho pracka se nějakým způsobem ocitla na té krysi a pevně ji stiskla, aby nemohla shrábnout jeho výhru. „Je to ten typ ruky, od které by jeden čekal, že díky ní zbohatne.“ Bonsoir otočil své karty. „Někdo takový by byl zklamaný.“

Krysa upřeně hleděla na dvojici tenkých papírků, které jí právě připravily o úspory. Poté se podívala na hranostaje. „Dneska večer jsi bral strašně moc banků.“ Její společník se odsunul od stolu a položil si ruku na perkusní pistoli ve svém opasku. „Strašně moc banků.“

Bonsoirovi se zlomyslně rozsvítily oči. „To protože vůbec neumíš hrát poker,“ řekl a pod čenichem se mu roztáhl úsměv, „a protože já jsem Bonsoir.“

Druhá krysa poklepala o pažbu své zbraně zahnutým žlutým drápkem, *tyk tyk*. Ostatní hosté kolem nich se honem snažili připravit na blížící se násilí. Někteří se přesunuli do rohů a ti, co se nacházeli poblíž východu, využili příležitosti a vyklouzli ven. Barman se skrčil pod pultem a sklíčeně uvažoval, jak dlouho mu zabere, než z podlahy dostane skvrny od krve.

Ale poté první krysa pomalu zamrkala a zavrtěla hlavou na tu druhou.

„Právě tohle se mi na vaší zemi líbí,“ řekl Bonsoir a shrábl výhru. „Všichni jsou tu tak rozumní.“

Povídalo se, že Bonsoir přišel s Cizineckou legií a nikdy už neodešel. O Bonsoirovi se toho povídalo spoustu. Něco byla nejspíš i pravda.

Zdalo se, že přinejmenším krysy si to myslely. Ven se vytratily rychleji, než by bylo důstojné – ale zase krysy, jakožto druh žijící ze špíny, si s důstojností hlavu nedělají.

Kapitán se spustil dolů z vysoké stoličky a vyrazil k zadnímu stolu, který byl nyní osazen pouze Bonsoirem a jeho dámskou společností. Veverka se vrátila na čestné místo na jeho klíně a vesele se chichotala tomu, co jí tlumeně šeptal do ucha.

„*Kap-i-ton*,“ pronesl Bonsoir na pozdrav, ačkoli si myšáka všiml hned, jak vstoupil. „Už je to dlouho.“

Kapitán přikývl.

„Že by přátelská návštěva? Vypátral jsi svého starého přítele Bonsoira, abys zjistil, jak se přizpůsobil svému novému životu?“

Kapitán zakroutil hlavou.

„Ne?“ Hranostaj podruhé odsunul svoji milenku stranou, vyvalil oči a předstíral překvapení. „Jsem v šoku. Chceš říct, že jsi Bonsoira přišel navštívit s nějakým postranním úmyslem?“

„Jdeme to znovu zkusit.“

„Jdeme to znovu zkusit?“ opakoval Bonsoir a poškrábal se na bradě svým ebenovým drápkem. „Kdo to je *my*?“

„Gang.“

„Máš na mysli ty, co jsou pořád naživu?“

Kapitán neodpověděl.

„A proč myslíš, že bych se k... gangu, jak ty říkáš, chtěl znovu připojit?“

„Na konci budou peníze.“

Bonsoir mávl rukou přes kupu žetonů před ním. „Peníze jsou vždycky.“

„A nějaká akce. Mám za to, že se v téhle díře nudíš.“

Hranostaj se rozzlobeně zachvěl. Pokud šlo o Bonsoira, tak kde byl on, tam se nacházel střed světa. „Připadám ti jako Trpaslice, tolik prahnoucí zabít? Navíc – vždycky se najdou stvoření ochotná Bonsoira otestovat.“

„A takového kalibru.“

Bonsoir ohrnul horní ret a odhalil bílé špičáky. „Nejsem si jistý, jestli tě chápu, můj *Kap-i-tone*.“

„Ne?“ Kapitán z kapsy vytáhl doutník. Byl krátký, tlustý a smradlavý. Zažehl sirku o drsné dřevo židle před ním a podržel ji u konce doutníku. „Myslím, že jsi ztloustl stejně jako tvoje kamarádka. Myslím, že víno a samičky tě zničily. Myslím, že ses spokojil se zastrašováním místních a hraním si na lorda. Myslím, že to byla ztráta času.“

Kapitán byl v půli cesty ke dveřím, když na hrdle pocítil přitisknutý kov. „Já jsem Bonsoir,“ zasyčel hranostaj těsně u Kapitánových uší. „Pojídal jsem chřestýší vejce, zatímco na nich spala jejich matka, srazil jsem žlunu za letu. Zabil jsem víc tvorů než kukuřičná pálenka a otrávené návnady! Jsem Bonsoir, jehož kroky dopadají neslyšně, jehož nože jsou vždy ostré, jenž přichází v noci a ráno opouští plačící vdovy.“

Kapitán ve své složité situaci nejevil známek rozrušení. Nevypadal ani překvapený z toho, jak rychle a tiše se Bonsoirovi podařilo překonat vzdálenost mezi nimi. Místo toho vyfoukl vlhkou směs kouře z doutníku a nenuceně pokračoval: „Takže do toho jdeš?“

Bonsoir se rychle prosmýkl před Kapitána a jeho zuřivost se znovu prodrala na povrch. „Myslíš, že tohle je pro Bon-

soira dostačující? Tahle špinavá díra, tihle hlupáci, co se nechávají obrát o peníze? Myslíš, že Bonsoir by se otočil zády ke *Kap-i-tonovi*, ke svým kamarádům, k té věci?“ Hranostaje ten náznak rozběsnil do záchvatu zuřivého brebentění. „Bonsoirova ruka je *Kap-i-tonova*! Bonsoirovo srdce je *Kap-i-tonovo*! Jestli o tom kterýkoli tvor pochybuje, ať to řekne a Bonsoir odstraní skvrnu na své cti!“

Bonsoir zatočil nožem v dlani a rozhlédl se, aby zjistil, jestli někdo přijme jeho výzvu. Nikdo. Kapitán se k němu naklonil a zašeptal: „Na svatého Martina v baru Partyzán.“

Bonsoir někam nepostřehnutelně schoval svůj nůž. Rázně zasalutoval, ačkoli tak pět let nikoho nepozdravil. „Bonsoir tam bude.“

KAPITOLA TŘETÍ

Bonsoirův příchod

Kapitán už půl hodiny tiše seděl uvnitř, když se rozlétly dvoukřídlé dveře a hranostaj vešel houpavou chůzí do baru. Na temeni mu elegantně seděl baret a z pysků mu visela dlouhá černá cigareta. Na rameni si nesl vybledlý zelený plátěný pytel. Žádné viditelné zbraně neměl, což mu však neubíralo na hrozivosti.

Stroze kývl na Reconquistu, proklouzl dozadu a zastavil se před stolem, kde seděl myšák. „Kde jsou všichni?“

„Na cestě.“

Bonsoir si z hlavy sundal baret, zamračil se a pak si ho znovu nasadil. „Pro Bonsoira není důstojné přijít první – je příliš výjimečný. Jeho příchod zasluhuje publikum.“

Kapitán přikývl tak soucitně, jak to s jeho žulovým výrazem šlo. Když hranostaj dosedl na židli, poslal mu nyní poloprázdný demižon. „Jsou na cestě,“ zopakoval.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Ctnosti ticha

Boudika ležela napůl zahrabaná v korytu říčky, když si všimla postavy kráčející po prašné cestě vedoucí z města. Říčka vylhla už před lety, ale naplavenina na jejím dně ve stínu větví blízkého zakrslého stromu byla stále nejchladnějším místem široko daleko. Za horkých dnů byste tam Boudiku našli sto procentně, ale většinou i jindy; ve společnosti žvýkacího tabáku si tam krátila hodiny poklidným rozjímáním.

Když se postava přiblížila na půl míle, Boudika pozvedla obočí o klíště nad obvyklou úroveň, což byl u vačice mimořádný projev šoku. Opravdu, nemělo to daleko k hysterii. Chvilí přemýšlela a pak se zavrtěla.

Tohle by znamenalo potíže a Boudika potíže obecně neměla ráda. Přesněji řečeno, Boudika měla ráda naprostý opak potíží. Měla ráda mír a pokoj, samotu a ticho. Vačice Boudi-

ka žila pro ty příležitostné chvíle dokonalého poklidu, kdy se vytratil všechen hluk i pohyb a čas zdánlivě přestal existovat.

Že to ticho občas porušila štěknutím pušky, byl podle jejího názoru nezbytný doplněk k tomu hlavnímu. Nebyly to však její klidné ruce, co z ní dělaly tu nejlepší odstřelovačku, která kdy zamířila na cíl. Nebyly to ani její oči; oči, které Kapitána rozeznaly dlouho předtím, než by v něm kdokoli jiný vůbec dokázal rozpoznat myš. Byl to fakt, že uměla čekat, vytěsnit vše ostatní v naději na ten jeden dokonalý okamžik – a potom ten okamžik vyplnit smrtí.

Boudice tedy čekání na myšákův příchod nevadilo a vyplnila ho úvahami, jak ji Kapitán našel. Nešlo o její místečko v korytu říčky; místní byli přátelská banda a tu informaci by bez obav vyradili. Šlo o samotné město obklopené holou pustinou, které leželo jižně od starých hranic, vskutku tak jižně, kam se až dalo zajít.

Boudika vyplivla šťávu z tabáku do trávy a rozhodla se o tom dál neuvažovat. Kapitán byl ten typ tvora, který když si něco usmyslel, tak to prostě udělal.

Konečně myšák vylezl na kopec, který se svažoval k jejímu lůžku. Při pohledu na svou starou přítelkyni projevil stejný nedostatek vzrušení, jako když ona před nějakými dvaceti minutami rozpoznala jeho. Přestože se ten den udělalo parné horko, cesta z města byla náročná a Kapitán už nebyl žádné mládě, nezadýchal se. Jako kdyby to chtěl napravit, sáhl do svého pláště, vytáhl doutník, zapálil ho a vložil do úst.

„Boudiko.“

Boudika odehnala mouchu, která jí přistála na odkrytém pupíku. „Kapitáne,“ řekla a s každou slabikou si dávala pečlivě záležet, jako to dělala se vším.

„Relaxuješ?“

„Vždycky.“

Byl to jeden z mála rozhovorů, ve kterém hrál Kapitán aktivnější roli. Nedělal to rád, ale v případě vačice s tím počítal předem. „Vytížená?“

„Vypadám na to?“

„Nechceš práci?“

Boudika pomalu vstala z prachu koryta říčky. Otřela si ze srsti vrstvu špíny. „Sakra, Kapitáne,“ řekla a krutě se zazubila, což nepříjemně kontrastovalo se snovým poklidem jejích očí. „Proč ti to trvalo tak dlouho?“

KAPITOLA PÁTÁ

Boudičin příchod

Když se Kapitán vrátil ze zadní části baru, Boudika už seděla u stolu a okraj jejího sombrera jí zakrýval většinu obličeje. Za ní byla o stěnu opřená puška s černou pažbou z ořechového dřeva a s hlavní zdobenou složitými rytinami. Zbraň byla dlouhá téměř jako její majitelka. Vačice se tiše smála nějakému vtipu Bonsoira, jako kdyby tam seděla celý den – vskutku jako by se nikdy neodloučili.

Přemýšlel, že něco řekne, ale nakonec si to rozmyslel.

